

[Rytter.]

melsen om de almindelige Domstole sat ind. Man har herved svækket Domstolenes Stilling over for Befolkningen. Man kan hævde, det er noget, jeg siger, fordi jeg har været Dommer. Nej, det er ikke noget, jeg siger for Domstolenes Skyld, men jeg siger det for Befolkningens Skyld. Domstolene skal være et Værn for Befolkningen, og derfor maa man ikke undergrave deres Stilling ved at give ganske umulige Love, som Kommunistloven var det. Jeg er imod Særdomstole. Navnlig i en følelsesbetonet Tid, i en Tid, hvor Følelserne er saa højtstemte, som de er i Øjeblikket, maa vi være yderst forsigtige med at foretage Fravigelser. Ikke blot i dansk Ret har vi kæmpet imod Særdomstole. I norsk og svensk Ret har man kæmpet for det samme: Ingen Særdomstole! Derfor vil det være mig en Sorg, hvis vi her indfører Særdomstole. Saa vil jeg nødig se de norske og svenske Jurister, som har holdt deres Sti ren, i Øjnene.

Vi ser, at selv i et Land som Tyskland turde Hitler ikke straks gaa bort fra de almindelige Domstole. I Sagen i Anledning af Rigsdagsbranden vilde han selvfølgelig gerne have haft Særdomstole, men han turde ikke gaa bort fra de almindelige Domstole. Han turde ikke sige: Nu sætter jeg en bestemt Dommer til at undersøge og dømme i denne Sag. Det turde han ikke, fordi det var et saa indgroet Princip, at man ikke vilde have Særdomstole. Først efterhaanden som han blev mægtigere, gik han bort fra de almindelige Domstole. Saa vilde han have Lov til at afgøre, om vedkommende Dommer havde „det rette Sindelag“ og forstod „Tidens Krav“, og dermed var man inde paa Særdomstole.

Jeg har i Dag læst en Udtalelse af Churchill. Nu er det jo et Avisreferat, men det ser ud, som om man fra Arbejderpartiets Side derovre har bebrejdet Churchill, at Rettergangen i Norge var noget langsom, og at man haabede, at Churchill vilde gribe ind. Han svarede dertil: Nej, det kunde aldrig falde mig ind at bebrejde en Stat, der er allieret med os, at man, naar man blot ubønhørligt vil have Retfærdigheden gennemført, lader Sagen undersøge paa en værdig Maade ved Landets Domstole. Det siger man altsaa i England ogsaa i denne følelsesbetonede Tid.

Jeg vil fremhæve, hvad de fleste husker, at da vi den 29. August 1943, eller maaske en Dags Tid før, fik Ultimatumet fra Tyskerne, var en af de Ting, de forlangte, at vi skulde have indført Særdomstole. Tyskerne vilde have været tilfredse med et

Forslag som dette med Bestemmelsen om, at Justitsministeren kan gribe ind paa den Maade, som han kan det her. Man siger nok, at Justitsministerens Indflydelse er meget begrænset, og det er rigtigt, den er paa en Maade blevet begrænset, men alligevel — det, der er tilbage af Justitsministerens Beføjelse til at gribe ind, er forkert. Jeg synes ogsaa, det er forkert for Ministerens egen Skyld, thi Ministeren kunde ganske roligt hævde, at det maa være Landets almindelige Regler, der maa gælde, her kan Administrationen ikke have noget at sige.

Man siger, at Grunden i Virkeligheden er en anden, Grunden er den, at der er visse Dommere, man ikke kan bruge, og derfor er det nødvendigt at faa denne Lov. Man siger ogsaa, at hvis man ikke vil have Loven, er det, fordi man har Mistillid til Justitsminister Busch-Jensen. Der er altsaa to Argumenter. Det staar for mig saadan, at vi maa hellere tale rent ud om Sagerne, det batter bedst. Enkelte Dommere skal ikke kunne bruges — det er en Hviskekampagne, der føres —, og derfor er man nødt til at gaa denne Vej for at komme uden om disse Dommere. Hvis der virkelig er nogle Dommere, der ikke kan bruges, saa sig til disse Dommere, hvad der er i Vejen, og jeg tror, at de med Glæde vil sige: Hvis man ikke er tilfreds med os i disse Sager, saa tager vi de andre Sager. Lad os tale rent ud! Den bestemte Dommer i København, der har haft med alle de særlige tyske Sager at gøre, tør jeg sige god for. Han var god under de Sager, og han vil være god under fremtidige Sager. Han var undergivet meget vanskelige Forhold, idet man fra tysk Side mange Gange prøvede paa at udøve et vist Pres paa ham gennem Politadvokat, gennem Statsadvokat og undertiden gennem selve Ministeriet, for at han skulde dømme saadan og saadan. Har han nogen Sinde gjort det? Aldrig nogen Sinde har han bøjet sig for Kravene, han har holdt sin Sti ren, saaledes at det er mig en Glæde at kunne sige, at Byretten ikke paa et eneste Punkt er blevet tvunget til at afsige en Dom i Overensstemmelse med Tyskernes Forlangende. Han dømte eller frifandt, som han vilde. Han frifandt i flere Tilfælde, og efter at han havde frifundet, saa man det mærkværdige, at Tyskerne fandt sig i det, skønt de havde forlangt det modsatte. I nogle Tilfælde vidste han, hvad Følgen vilde blive, hvis han frifandt. Han vidste, at de paagældende vilde blive indespærret af Tyskerne, og hvad gjorde han saa? Han frifandt alligevel,